

درود یا سلام؟

در یکی از دید و باز دید ها هنگامی به دوستان درود گفتم، یکی از دوستان گفت، که واژه ی درود دارای بار هرزگی (خرافات) است، باید به جای آن سلام گفت!

اگرچه این دیدگاه می توانست گفتمان دلچسبی راه بیاندازد، مگر بدبختانه که گردهمایی تنها برای دید و باز دید و دمی کوتاه بود. اکنون کوشیده می شود، که در این نوشته پرتوی روی این دو واژه انداخته شود.

بهترین و پیروزمندانه ترین شیوه کار برد واژه آنست، که آرش (معنی) آن روشن باشد. ما هنگامی می توانیم سلام یا درود را به درستی به کار ببریم، که آرش آن را بدانیم و چبود (هویت) آن را بشناسیم. چبود، آرش و چگونگی کار برد پدیده های درود و سلام آشکار می سازد، که از نگر واژه آنها وابسته به دو زبان از هم بیگانه است و از نگر چبود با دو فرهنگ ناهمگون پیوند دارد.

نام واژه ی سلام از کارواژه ی سلم آمده و دو آرش دارد، یکی سازش پزیر و آشتی آمیز و دیگری واگزار کردن، سرسپردن، سرفرود آوردن و گردن نهادن است.

شیوه ی کار برد سلام یا سلام دادن به اینگونه است، که سلام دهنده در هنگام سلام دادن هر دو دست به سینه می برد، چشم بر زمین می دوزد و سر فرود می آورد!

در این کنش به خوبی دیده می شود، که سلام دهنده سازش و سرسپردگی اش را نشان می دهد. دست به سینه بردن چیزی بی از دست بستن، خود

بندی کردن و واگزاری خویشتن نیست. چشم بر زمین دوختن نشانه ی ترس است و سر فرود آوردن هم همان گردن نهادن و بندگی است! واژه ی سلام نخستین آگهی است، که در آغاز گسترش فرهنگ تازی میان مردم پخش شد. همه بایستی به فرهنگ گستران سلام می دادند! آنکه سلام می داد، سرسپردگی و بندگی اش را آشکار می کرد و زنده می ماند و آنکه سلام نمی داد، بی دین و دشمن بود!

درود خوش آمد گفتن و ستودن است و چون درود بار خدایی و بندگی ندارد، همگانی نیست! دوستان، خویشاوندان و آشنایان در هنگام دیدار به همدیگر درود می گویند و در هنگام جدایی و از هم دور شدن بدرود یا پدرود می گویند. در هنگام درود گفتن لب ها خندان است، سر ها بر افراشته و دست ها باز می باشد.

درود واژه ایست، که برای زندگان گفته و یا رسانده می شود، درود فرستادن به مردگان نادرست است، زیرا هیچکس با روان مردگان پیوند ندارد، پس نمی توان برای مردگان درود گفت و یا درود رساند!

باری، از آنجاییکه گزینش واژه و شیوه ی سخن گفتن آزاد است، هر کس هر واژه ی که دلش بخواهد به کار می برد و چون پندار مان پاسداری فرهنگ پارسی، گفتار مان ناب سازی زبان پارسی و کردار مان ارجگزاری به مادر و زبان مادری است، به جای سلام، درود می گوییم.

پدرود.

چکاوک